

АЙЗЪК
АЗИМОВ

БГ

АЗАЗЕЛ

КНИЖЕН ТИГЪР

Айзък АЗИМОВ

Предговор (Азазел)

През 1980 г. един джентълмен на име Ерик Потър ме помоли да напиша поредица истории-загадки и да му предлагам по една месечно за списанието, което той издаваше. Аз приех, защото ми е много трудно да казвам „не“ на симпатични хора (а всички издатели, с които съм се срещал, са били все симпатични).

Първата история, която написах, беше от вида фантазия-загадка и в нея се разказваше за едно малко дяволче, високо около два сантиметра. Нарекох я „Равен резултат“, Ерик Потър я одобри и я публикува. Тя беше за един господин на име Грисулд, който е разказвач и трима мъже (между които и един герой в първо лице – това съм аз, въпреки че не се упоменавам по име), които са негови слушатели. Четиримата се срещат всяка седмица в „Юниън клуб“ и намерението ми бе да да продължа да описвам историите на Грисулд, разказвани там.

Когато обаче се опитах да напиша втора история, в която да участва малкото дяволче от „Равен резултат“ (новата история бе озаглавена „Една песенна нощ“), Ерик каза „не“. Очевидно, мъничко фантазия е добре дошла веднъж, но той не искаше това да се превръща в навик.

Ето защо оставих „Една песенна нощ“ настрана и продължих да пиша поредицата от истории-загадки без каквито и да било примеси на фантазия. Тридесет от тези истории, които Ерик настояваше да не бъдат по-дълги от 2000–2200 думи, накрая бяха събрани в книгата ми "Загадките на „Юниън клуб“. В нея обаче не включих „Равен резултат“, тъй като ставаше дума за малък дявол и не подходеше на другите истории.

Междувременно мислех какво да правя с „Една песенна нощ“. Мразя да оставям неоползотворени неща и не можех да понеса това, което съм написал, да остане непубликувано. Ето защо отидох при Ерик Потър и го попитах: „Разрешаваш ли да публикувам някъде другаде оная «Песенна нощ», която ти отхвърли?“. „Разбира се, стига да промениш имената на героите. Искам твоите истории за Грисулд да присъстват само в моето списание.“

Така и направих. Промених името на Грисулд в Джордж и запазих аудиторията му, но я сведох само до един слушател, героя в първо лице, който бях самият аз. Продадох „Една песенна нощ“ на „Списание за фантазии и научна фантастика“ („Ф и НФ“). После написах друга история от този род и вече замислях „Истории на Джордж и Азazel“. Азazel е името на дяволчето. Една история, озаглавена „Усмивката която погубва“, също продадох на „Ф и НФ“.

Но аз имах и собствено списание за научна фантастика – „Списание на Айзък Азимов за научна фантастика“, и Шона Макарти, която по

онова време беше негов издател, се противопостави на това да давам мои художествени измислици на „Ф и НФ“.

Аз възразих: „Но, Шона, тези истории за Джордж и Азazel са фантазии, а нашето списание публикува само научна фантастика“. Тя отвърна: „Ами тогава превърни малкото дяволче с неговите магии в извънземно същество с напреднала технология и продай историите на мен“.

Послушах я и тъй като бях много запален по историите за Джордж и Азazel, аз продължих да ги пиша и включих осемнадесет от тях в тази книга. (Осемнадесет, защото без изискването на Ерик за краткост можех да направя историите за Джордж и Азazel два пъти по-дълги от „Грисулди“.)

Но отново не включих „Равен резултат“, защото тя няма вкуса на следващите истории. Макар и първоначален вдъхновител за две различни поредици, „Равен резултат“ имаше тъжната съдба да остане между два стола и да не пасне на нито един комплект от потомците си. (Както и да е, тя влезе в една антология и може би все пак ще се появи в бъдеще под някаква друга форма. Не съжалявайте прекалено много за нея).

Във връзка с историите има някои неща, които вероятно и сами бихте открили, но аз съм си бърборко.

1. Както вече споменах, не включих първата история за малкото дяволче, защото не подходеше на другите. Моята красива редакторка Дженифър Брел обаче настояваше, че е необходимо в първата история да се обясни как се срещаме с Джордж и как дяволчето за първи път е влязло в живота му. Тъй като Дженифър, която иначе е образец на сладурана, не може да ѝ се устои, когато стисне малките си юмручета, аз написах историята „Двусантиметровото дяволче“, където се обяснява всичко, което тя искаше, и е поставена на първо място в книгата. Нещо повече, Дженифър реши, че Азazel непременно трябва да си бъде дяволче, а не извънземно, така че се върнахме обратно към фантазията. (Впрочем Азazel е библейско име и читателите на Библията обикновено го възприемат като име на дявол, макар че въпросът е малко по-сложен.)

2. Джордж е изобразен като безделник, а аз не харесвам безделниците. Все пак го намирам за обичлив, надявам се, че вие също ще го заобичате. Героят в първо лице (наистина Айзък Азимов) често е обиждан от Джордж и той неизменно го принася в жертва заради няколко долара, но аз не възразявам. Историите са добри и аз изкарвам от тях много повече пари, отколкото давам на Джордж – особено като се има предвид, че даването е художествена измислица.

3. Моля, имайте предвид, че историите са замислени като

хумористични сатири и ако стилът ви се стори непривичен и „неазимовски“, това е направено нарочно. Помислете върху това предупреждение. Не купувайте книгата, ако очаквате нещо друго, за да не се ядосвате след това. И, между другото, ако случайно откриете някакво бегло влияние на П. Дж. Удхаус, повярвайте ми, че това не е случайно.

А. АЗИМОВ

КРАЙ

© 1988 Айзък Азимов
© 1993 Мая Савова, превод от английски

Isaac Asimov
Introduction (Azazel), 1988

Набиране на текста: Светослав Иванов, 2006

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2077>]